

Шумейко Д. О.,
кандидат юридичних наук,
викладач кафедри кримінального процесу
Національної академії внутрішніх справ

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ОСКАРЖЕННЯ УХВАЛ СЛІДЧОГО СУДДІ, СУДУ У СПЕЦІАЛЬНОМУ КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

SOME PROBLEMS OF APPEALING THE RULINGS OF THE INVESTIGATING JUDGE, THE COURT IN SPECIAL CRIMINAL PROCEEDINGS

Метою статті є аналіз правозастосовної практики щодо оскарження деяких судових рішень у спеціальному кримінальному провадженні, виявлення проблем цієї діяльності та визначення шляхів нормативного врегулювання. Розглянуто проблемні питання оскарження ухвали слідчого судді про здійснення спеціального досудового розслідування, ухвали суду про відмову у здійсненні спеціального судового провадження, ухвали про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою та вказано на нормативну неузгодженість щодо регулювання умов і порядку оголошення у міжнародний розшук. За змістом кримінального процесуального закону загальні засади кримінального провадження спрямовані на забезпечення законності кримінальної процесуальної діяльності та дотримання прав і законних інтересів осіб, що беруть участь у такому провадженні, і не суперечать вимозі імперативності. Водночас подолання прогалин процедури, яку не передбачено КПК, шляхом застосування аналогічного процесуального порядку є неприпустимим, оскільки призведе до нехтування окремими правами і свободами, які однаковою мірою гарантовано державою. У касаційній скарзі захисник порушує питання про скасування ухвали апеляційного суду з підстав істотного порушення вимог кримінального процесуального закону та призначення нового розгляду в суді апеляційної інстанції, посилаючись при цьому на Конституцію України, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод, Кримінальний процесуальний кодекс України та практику Європейського суду з прав людини. Зроблено висновок, що вирішення низки проблем практичної реалізації спеціального кримінального провадження можливе шляхом нормативного врегулювання можливості оскарження ухвали слідчого судді про здійснення спеціального досудового розслідування, ухвали суду про відмову у здійсненні спеціального судового провадження, ухвали про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою та узгодження змісту нормативних актів, що стосуються оголошення у міжнародний розшук.

Ключові слова: спеціальне досудове розслідування, спеціальне судове провадження, ухвала, оскарження, міжнародний розшук.

The purpose of the article is to analyze the law enforcement practice of appealing certain court decisions in special criminal proceedings, to identify problems of these activities and to identify ways of regulatory regulation. The issues of appeal against the decision of the investigating judge on the conduct of a special pre-trial investigation, court rulings on refusal to carry out a special trial, rulings on the election of a preventive measure in the form of detention are considered, and the regulatory inconsistency regarding the regulation of the terms and procedure of announcement in international proceedings is indicated. According to the content of the criminal procedural law, the general principles of criminal proceedings are aimed at ensuring the legality of criminal proceedings and respecting the rights and legitimate interests of the persons involved in such proceedings and do not contravene the imperative requirement. At the same time, overcoming the loopholes of the procedure not provided for by the CCP, through the application of a similar procedural order, is inadmissible, since it will lead to neglect of individual rights and freedoms, which are equally guaranteed by the state. In a cassation complaint, the defender raises the issue of revocation of the Court of Appeal on the grounds of a material breach of the requirements of the criminal procedural law and the appointment of a new trial in the court of appeal, referring to the Constitution of Ukraine, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the Criminal Procedure Code of Ukraine Of the European Court of Human Rights. It is concluded that the solution of a number of problems of practical implementation of special criminal proceedings is possible by normatively regulating the possibility of appealing the decision of the investigating judge to carry out a special pre-trial investigation, court order refusing to carry out a special judicial proceeding, the decision to choose a preventive measure in the form of detention and detention. regulations concerning the international search.

Key words: *ad hoc investigation, adjudication, appeal, international search.*

Постановка проблеми. У спеціальній літературі та наукових роботах, присвячених питанням оскарження судових рішень у кримінальному провадженні, розглядається широке коло різноманітних проблем законодавчого регулювання та практичної реалізації цього інституту, що становлять науковий і практичний інтерес. Водночас малодослідженими залишаються питання оскарження судових рішень у спеціальному кримінальному провадженні, тоді як практика застосування спеціального кримінального провадження виявила низку проблем норма-

тивного регулювання, що потребують наукового і законодавчого вирішення.

Аналіз останніх наукових публікацій свідчить, що досліджувана проблематика вивчалась Д.Т. Арабулі, В.І. Галаганом, І.В. Гловюк, І.І. Сливичем, А.В. Кіщенкою, О.В. Маленком, В.Т. Маляренком, Г.В. Матвієвською, О.О. Нагорнюком-Данилюком, М.А. Погорєцьким, О.Ю. Тагаровим, В.М. Трофименком, В.М. Трубніковим, Т.В. Трубніковою, Л.Д. Удаловою, С.Л. Шаренко, Р.М. Шехавцовим, А.В. Шевчишеним, О.Г. Шило, О.Г. Яновською та іншими.

Метою роботи є аналіз правозастосовної практики щодо оскарження деяких судових рішень у спеціальному кримінальному провадженні, виявлення проблем цієї діяльності та визначення шляхів нормативного врегулювання.

Виклад основного матеріалу. Як свідчить практика, найбільша кількість ухвал у спеціальному кримінальному провадженні (СКП), які оскаржуються, становлять ухвали, постановлені під час здійснення спеціального досудового розслідування (СДР). Їх перелік передбачений ст. 309 КПК України.

На проблемі щодо неможливості оскарження ухвали слідчого судді про здійснення СДР неодноразово наголошували науковці і практики.

Так, О.В. Маленко зазначає, що чинний КПК України не передбачає можливості оскарження ухвали слідчого судді про спеціальне досудове розслідування. Згідно з вимогами п. 12 ч. 1 ст. 309 КПК України під час досудового розслідування може бути оскаржена в апеляційному порядку ухвала слідчого судді про відмову у здійсненні спеціального досудового розслідування. Тобто процесуальний закон взагалі не передбачає можливості оскарження, а отже, й скасування ухвали про здійснення спеціального досудового розслідування. Також видається неприйнятною можливість скасування процесуального рішення тим же суб'єктом, який його й приймав (тим самим слідчим суддею) [1, с. 131].

Необхідність законодавчого врегулювання щодо оскарження ухвали слідчого судді про здійснення СДР ми підтримуємо і пропонуємо закріпити у п. 12 ч. 1 ст. 309 КПК України. Задля обґрунтування цієї позиції звернемось до судової практики.

Верховний Суд (ВС) у постанові від 15 лютого 2018 року сформулював правову позицію щодо відомої практиці проблеми оскарження ухвал слідчого судді, які не зазначені у ст. 309 КПК України.

Так, ВС зазначає, що згідно із ч. 1 ст. 1 КПК порядок кримінального провадження на території України визначається лише кримінальним процесуальним законодавством, аналіз якого свідчить, що унормування кримінальних процесуальних відносин відбувається шляхом чіткого та імперативного визначення процедур, регламентації прав їх учасників для попередження свавільного використання владними органами своїх повноважень і забезпечення умов справедливого судочинства.

Зазначеному імперативному принципу відповідає використана у КПК законодавча техніка, зокрема в ч. 1 ст. 309, що містить вичерпний перелік судових рішень слідчого судді, які можуть бути оскаржені під час досудового розслідування в апеляційному суді, та цей перелік розширеному тлумаченню не підлягає.

Окрім того, ч. 3 ст. 309 КПК прямо передбачає, що скарги на інші ухвали слідчого судді оскарженню не підлягають, і заперечення проти них можуть бути подані під час підготовчого провадження в суді, а отже, в такий спосіб реалізується право особи на судовий контроль законності такого виду рішення слідчого судді.

Щодо посилань у касаційній скарзі на те, що, відмовивши у відкритті апеляційного провадження

з цих підстав, апеляційний суд залишив поза увагою загальні засади кримінального провадження, якими забезпечується право на апеляційне оскарження тих судових рішень, які прямо не передбачені нормами КПК, то вони не ґрунтуються на законі.

За змістом кримінального процесуального закону загальні засади кримінального провадження спрямовані на забезпечення законності кримінальної процесуальної діяльності та дотримання прав і законних інтересів осіб, що беруть участь у такому провадженні, і не суперечать вимозі імперативності. Водночас подолання прогалин процедури, яку не передбачено КПК, шляхом застосування аналогічного процесуального порядку є неприпустимим, оскільки призведе до нехтування окремими правами і свободами, які однаковою мірою гарантовано державою.

Слід звернути увагу й на те, що в загальних засадах йдеться про «забезпечення права на оскарження» (п. 17 ч. 1 ст. 7, ст. 24 КПК), що, як зазначено в постанові Верховного Суду України від 3 березня 2016 року № 5-347к/15, є більш широким поняттям, ніж поняття «право», яке використовується в главі 31 «Провадження в суді апеляційної інстанції», оскільки воно передбачає, крім самого «права», ще й гарантований державою механізм його реалізації. Забезпечення права на апеляційне й касаційне оскарження включає як можливість оскарження судового рішення, так і обов'язок суду прийняти та розглянути подану апеляцію чи касацію.

Також колегія суддів касаційного суду вважає за необхідне зазначити, що відмова апеляційного суду у відкритті апеляційного провадження у зв'язку із оскарженням того судового рішення слідчого судді, що не передбачене законом, не є свідченням обмеження доступу до правосуддя, як про це йдеться в касаційній скарзі.

Згідно з практикою Європейського суду з прав людини у статті 6 Конвенції, якою передбачено право на справедливий суд, не встановлено вимоги до держав засновувати апеляційні або касаційні суди. Там, де такі суди існують, гарантії, що містяться у вказаній статті, повинні відповідати також і забезпеченню ефективного доступу до цих судів (пункт 25 Рішення у справі «Делкур проти Бельгії» від 17 січня 1970 року та пункт 65 Рішення у справі «Гофман проти Німеччини» від 11 жовтня 2001 року).

В ухвалі Європейського суду з прав людини від 8 січня 2008 року щодо прийнятності заяви N 32671/02 у справі «Скорик проти України» зазначено, що право на суд, одним із аспектів якого є право доступу до суду, не є абсолютним, воно може підлягати обмеженням, особливо щодо умов прийнятності скарги. Однак ці обмеження не повинні впливати на користування правом у такий спосіб і до такої міри, що саму його суть буде порушено. Вони повинні відповідати законній меті, і тут має бути розумний ступінь пропорційності між засобами, що застосовуються, та метою, якої намагаються досягнути.

За таких обставин наявність визначених у законі вимог щодо звернення до суду вищого рівня в разі незгоди із судовим рішенням не є тотожним обмежен-

ню в доступі до правосуддя, а отже, не означає обмеження у праві на справедливий судовий розгляд [2].

Аналогічну позицію ВС було застосовано у разі оскарження ухвали слідчого судді про здійснення СДР.

Так, в ухвалі ВС зазначає, що ухвалою слідчого судді Печерського районного суду м. Києва надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування.

Ухвалою Київського апеляційного суду року відмовлено у відкритті апеляційного провадження за апеляційною скаргою з доповненнями захисника в інтересах ОСОБА_2 на вказану ухвалу слідчого судді.

У касаційній скарзі захисник порушує питання про скасування ухвали апеляційного суду з підстав істотного порушення вимог кримінального процесуального закону та призначення нового розгляду в суді апеляційної інстанції, посиляючись при цьому на Конституцію України, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод, Кримінальний процесуальний кодекс України та практику Європейського суду з прав людини.

Як убачається з касаційної скарги та доданої копії оскаржуваного судового рішення, суддя, відмовляючи у відкритті провадження за апеляційною скаргою з доповненням захисника зазначив, що положеннями ст. 309, ч. 3 ст. 392 КПК визначено вичерпний перелік ухвал слідчого судді, які можуть бути оскаржені в апеляційному порядку. Скарги на інші ухвали слідчого судді оскарженню не підлягають і заперечення проти них можуть бути подані під час підготовчого провадження в суді.

Проте оскаржувана ухвала слідчого судді, якою надано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування, не входить до переліку ухвал, передбачених ст. 309 КПК, які підлягають оскарженню в апеляційному порядку, а тому рішення судді суду апеляційної інстанції про відмову у відкритті апеляційного провадження є законним та обґрунтованим. З таким рішенням апеляційного суду колегія суддів касаційної інстанції погоджується.

Непереконливими також є доводи захисника щодо недотримання апеляційним судом загальних засад кримінального провадження.

Так, ч. 6 ст. 9 КПК передбачено, що коли положення цього Кодексу не регулюють або неоднозначно регулюють питання кримінального провадження, застосовуються загальні засади кримінального провадження, визначені ч. 1 ст. 7 цього Кодексу. Однак у цьому кримінальному провадженні немає питань, які б не було врегульовано КПК. А вже здійснення спеціального досудового розслідування чітко врегульовано ст. ст. 297-1, 297-5 КПК, в яких однозначно визначено, що воно проводиться на підставі ухвали слідчого судді.

Оскільки захисником була подана скарга на рішення слідчого судді, яке було постановлене останнім в межах його повноважень, то підстав вважати, що апеляційний суд, відмовляючи у відкритті апеляційного провадження за скаргою на таке рішення, не дотримався загальних засад кримінального

провадження щодо забезпечення кожному права на оскарження процесуальних рішень, немає.

При цьому посилення у касаційній скарзі на рішення Європейського суду з прав людини щодо забезпечення права на ефективний засіб правового захисту та доступу до суду не вказують на порушення такого права захисника, оскільки діючим процесуальним законом чітко визначено порядок оскарження рішень слідчого судді, а також не спростовують правильності застосування судом апеляційної інстанції вимог кримінального процесуального закону [3].

Отже, вирішення проблеми у цьому разі можливе лише шляхом законодавчого унормування, зокрема у спосіб, що запропонований вище.

Відповідно до ст. 392 КПК України окремому оскарженню не підлягає ухвала суду про відмову у здійсненні спеціального судового провадження (ССП). Зважаючи на поширеність практики, коли суди, відмовляючи у задоволенні клопотання про здійснення ССП, оголошують обвинуваченого у розшук і зупиняють судові провадження на невизначений термін (до розшуку обвинуваченого, який не обов'язково буде успішним), реалізація процедури *in absentia* убачається проблематичною. Тому ми дотримуємося позиції щодо необхідності визначення терміну розшуку, який суд вважатиме достатнім для ухвалення рішення про порядок провадження та можливості окремого оскарження рішення про відмову у здійсненні ССП.

Як було зазначено, для ухвалення деяких рішень законодавець висуває низку вимог, виконання яких може мати значення для СКП.

Так, для здійснення міжнародного розшуку обов'язковою умовою є наявність чинної ухвали про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Численними прикладами правозастосування сформовано позицію про те, що ухвала суду про дозвіл на затримання з метою приводу не є рішенням про застосування запобіжного заходу, що необхідне для здійснення міжнародного розшуку.

Зі змісту ч. 6 ст. 193 КПК України убачається, що слідчий суддя, суд розглядає питання про застосування обраного запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою або його зміну на більш м'який запобіжний захід у присутності підозрюваного, обвинуваченого, тобто вже після його затримання за результатами міжнародного розшуку.

До затримання підозрюваного, обвинуваченого ухвала підтверджує існування підстав для міжнародного розшуку і фактично не виконується у частині безпосереднього застосування запобіжного заходу, тому визначення кінцевого терміну її дії не стосується прав підозрюваного, обвинуваченого (адже він не утримується під вартою), а тільки впливає на здійснення міжнародного розшуку. Отже, слідчим, прокурорам, якщо того потребують обставини провадження, доцільно зазначати у клопотанні свою позицію щодо терміну дії ухвали, а у разі якщо у постановленій ухвалі було зазначено термін її дії,

оскаржувати це рішення (знову ж таки, з урахуванням обставин провадження).

У ст. 197 КПК України визначено строк дії ухвали про тримання під вартою, продовження строку тримання під вартою, який обчислюється наступним чином:

– строк тримання під вартою обчислюється з моменту взяття під варту, а якщо взяттю під варту передувало затримання підозрюваного, обвинуваченого, – з моменту затримання. У строк тримання під вартою включається час перебування особи в медичному закладі під час проведення стаціонарної психіатричної експертизи. У разі повторного взяття під варту особи в тому ж самому кримінальному провадженні строк тримання під вартою обчислюється з урахуванням часу тримання під вартою раніше;

– строк тримання під вартою може бути продовжений слідчим суддею в межах строку досудового розслідування в порядку, передбаченому цим Кодексом. Сукупний строк тримання під вартою підозрюваного, обвинуваченого під час досудового розслідування не повинен перевищувати:

1) шести місяців – у кримінальному провадженні щодо злочинів невеликої або середньої тяжкості;

2) дванадцяти місяців – у кримінальному провадженні щодо тяжких або особливо тяжких злочинів.

Загальний строк дії ухвали законодавець визначає у 60 днів.

Отже, у кожному разі йдеться про обрахування строків залежно від того, коли до особи безпосередньо було застосовано заходи державного примусу, що також передбачає, що уповноважені органи мають таку можливість. Для випадків, передбачених ч.6ст.193КПКУкраїни,ціумовинеможутьбутивиконані.

Вирішення проблеми можливе також шляхом внесення змін до КПК України, а саме доповнити ст. 197 КПК України положенням про те, що строк дії ухвали слідчого судді, суду про тримання під вартою у порядку ч.6ст.193КПКУкраїни може не зазначатись.

Принагідно потрібно також звернути увагу на неузгодженість нормативного регулювання умов і порядку оголошення у міжнародний розшук, що для проваджень *in absentia* має надважливе значення.

Так, відповідно до Інструкції про порядок використання правоохоронними органами можливостей НЦБ Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті і розслідуванні злочинів міжнародному розшукуві з ініціативи правоохоронних органів України підлягають особи, які виїхали за межі України і ухиляються від кримінальної відповідальності та відбуття покарання за злочини, за які згідно з чинним законодавством або судовим вирокком, що набув законної сили, передбачене (призначене) покарання у вигляді позбавлення волі на строк не менше шести місяців [4]. У той же час, відповідно до п. 8 Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні, у кримінальних провадженнях про тяжкі та особливо тяжкі злочини, в яких підозрюваного оголошено в розшук,

у разі наявності достатніх підстав вважати, що особа може переховуватися за межами України, слідчий відповідно до законодавства вирішує питання про оголошення особи в міжнародний розшук. Після оголошення підозрюваного у міжнародний розшук відповідно до частини шостої статті 193 КПК України слідчий звертається до суду з клопотанням про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Слідчий, з метою отримання матеріалів, що характеризують особу підозрюваного, громадянина іншої держави, відповідно до вимог статті 551 КПК України негайно направляє до країни його походження запит про міжнародну правову допомогу.

У разі отримання інформації про те, що оголошений у розшук підозрюваний, який є громадянином іншої держави, перебуває на території цієї держави, слідчий у стислі строки відповідно до вимог розділу IX «Міжнародне співробітництво під час кримінального провадження» КПК України у встановленому порядку надсилає запит про міжнародну правову допомогу в кримінальному провадженні або надсилає зазначене кримінальне провадження стосовно вказаної особи разом з клопотанням про передання кримінального провадження [5].

Отже, у згаданих документах по-різному визначені підстави для оголошення у міжнародний розшук, зокрема щодо ступеня тяжкості злочину. Наслідки такої неузгодженості можна показати на наступному прикладі.

Це питання було порушене у апеляційній скарзі.

Так, Запорізьким апеляційним судом залишено без задоволення клопотання прокурора про оголошення у міжнародний розшук обвинуваченого, який порушив свої процесуальні обов'язки і виїхав за межі країни. Суд зауважує, що ОСОБА_1 вирокком Комунарського районного суду м. Запоріжжя від 21.06.2016 року визнано винним та засуджено за ч. 1 ст. 189 КК України до трьох років обмеження волі. <...> Санкція ч.1 ст. 189 КК України передбачає покарання у вигляді обмеження волі на строк до п'яти років або позбавлення волі на той самий строк.

На підставі ст. 12 КК України злочином середньої тяжкості є злочин, за який передбачене основне покарання у виді штрафу в розмірі не більше десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавлення волі на строк не більше п'яти років.

Таким чином, оскільки ОСОБА_1 обвинувачується у скоєнні злочину середньої тяжкості, колегія суддів доходить висновку, що клопотання прокурора у кримінальному провадженні О.В. Клименка про оголошення обвинуваченого ОСОБА_1 у міжнародний розшук необхідно залишити без задоволення [6].

Намагання прокурора додатково обґрунтувати свою позицію у аналогічному клопотанні так само не мало успіху.

Прокурор вказує, що, порушуючи обов'язки обвинуваченого та не дочекавшись апеляційного розгляду, ОСОБА_1 23.07.2016 року перетнув державний кордон України у міжнародному аеропорту Бориспіль та уникнув відповідальності за злочини,

за які згідно з чинним законодавством передбачене покарання у вигляді позбавлення волі на строк не менше шести місяців. Згідно з ч. 1 ст. 573 КПК України запит про видачу особи (екстрадицію) направляється за умови, що за законом України хоча б за один із злочинів, у зв'язку з якими запитується видача, передбачено покарання у виді позбавлення волі на максимальний строк не менше одного року. Аналогічні положення передбачені ст. 2 Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 року. Відповідно до п. 1 ч. 2 ст. 575 КПК України для видачі особи в Україну необхідна наявність ухвали суду про тримання особи під вартою. Оголошення у міжнародний розшук відповідно до ч. 6 ст. 193 КПК України є також обов'язковою умовою для розгляду клопотання про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою за відсутністю обвинуваченого.

Таким чином, обмеження щодо оголошення слідчими Національної поліції у міжнародний розшук підозрюваних за вчинення лише тяжких та особливо тяжких злочинів, передбачені п. 8 Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні, затвердженої Наказом МВС № 575 від 07.07.2017, суперечать вимогам КПК України та іншим нормативно-правовим актам, які мають вищу юридичну силу. Крім того, п. 9 Положення про МВС, затвердженого Постановою КМУ від 28.10.2015 № 878, на підставі якого видано вказаний наказ МВС, не передбачає повноваження МВС звужувати діючі норми законодавства. При цьому у Законі України «Про Національну поліцію» та Положенні «Про Національну поліцію», затвердженому Постановою КМУ № 877 від 28.10.2015, поняття «міжнародний розшук» не згадується.

Враховуючи, що за ч. 1 ст. 189 КК України передбачене покарання у вигляді позбавлення волі строком до 5 років, обвинувачений ОСОБА_1 повинен

бути оголошений у міжнародний розшук. Після встановлення місцезнаходження обвинуваченого ОСОБА_1 суд відповідно до ст. 575 КПК України зможе підготувати клопотання про його видачу [7].

Суд у цьому разі оцінив цю ситуацію як намагання прокурора перекласти на суд оголошення обвинуваченого у міжнародний розшук та всі наслідки цієї дії і зауважив, що саме сторона обвинувачення зобов'язана використати всі передбачені законом можливості для дотримання прав підозрюваного чи обвинуваченого (зокрема, прав на захист, на доступ до правосуддя, таємницю спілкування, невтручання у приватне життя) у разі здійснення кримінального провадження за відсутності підозрюваного або обвинуваченого (in absentia).

Проте очевидно, що окреслена проблема потребує вирішення, що можливо, наприклад, шляхом внесення змін до п. 8 «Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні», який потрібно викласти у такій редакції: п. 8. У кримінальних провадженнях про злочини, за вчинення яких згідно з чинним законодавством передбачене покарання у вигляді позбавлення волі на строк не менше шести місяців, в яких підозрюваного оголошено в розшук, у разі наявності достатніх підстав вважати, що особа може переховуватися за межами України, слідчий відповідно до законодавства вирішує питання про оголошення особи в міжнародний розшук.

Висновки. Вирішення низки проблем практичної реалізації спеціального кримінального провадження можливе шляхом нормативного врегулювання можливості оскарження ухвали слідчого судді про здійснення спеціального досудового розслідування, ухвали суду про відмову у здійсненні спеціального судового провадження, ухвали про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою та узгодження змісту нормативних актів, що стосуються оголошення у міжнародний розшук.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Маленко О.В. Закінчення спеціального кримінального провадження. *Visegrad Journal on Human Rights*. № 6/1. 2016. С. 130–136.
2. Постанова Верховного Суду від 15 лютого 2018 року. Справа № 757/2200/17-к. Провадження № 51-448км17. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/72349130>
3. Ухвала Верховного Суду від 9 лист. 2018 року. Справа № 757/40754/18-к. Провадження № 51-9668 ск 18. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77720730>.
4. Про затвердження Інструкції про порядок використання правоохоронними органами можливостей НЦБ Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті і розслідуванні злочинів: наказ Міністерства внутрішніх справ України, Генеральної прокуратури України, Служби безпеки України, Державного комітету у справах охорони державного кордону України, Державної митної служби України, Державної податкової адміністрації України. № 3/1/2/5/2/2 від 9 січня 1997 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0054-97/conv>.
5. Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні: Наказ Міністерства внутрішніх справ № 575 від 7 липня 2017 року. URL: https://ips.ligazakon.net/document/view/RE30805?an=1&ed=2019_07_11.
6. Ухвала Запорізького апеляційного суду від 3 вересня 2019 року. Справа № 333/1160/16-к. Провадження № 11-кп/807/203/19. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/84029750>.
7. Ухвала Запорізького апеляційного суду від 3 жовтня 2019 року. Справа № 333/1160/16-к. Провадження № 11-кп/807/203/19. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/84737142>.